

Arròs de trinxera.

Els militars morien a les trinxeres. Els dies i les nits eren encadenades pels espurnejos de l'azufre, i els avions escrivien pel tub d'escapament que tot és efímer. Les treves donaven per una bona partida de truc. I els solters solitaris omplien les cartes buides dels companys enamorats. A l'altre costat, les mitges taronges ploraven entusiasmades, sabedores que la eloqüència era llogada. Hi havia que hi era militant de la tristesa, i feia proselitisme sense descans. I també l'etern optimista: *"és millor estar ací, per al que fan a la tele..."*. I el artista que havia acumulat material eixe any per unes obres completes, inclús per deixar-les en herència. Però que hagués canviat tota la profunditat de l'experiència per uns calcetins secs. I el sord que tots envejaven, perquè podia dormir i fer migdiades. Porta ja dos anys, des que una bomba per comprovar la seua sordesa va impactar sobre el seu despertador. També hi havia el poeta, que mai va encertar un blanc perquè tenia una devoció com a lema: *"mataré per una dona, però no per una pàtria"*. Digueren que la guerra havia acabat. I vingueren reis i generals. I es va fer una paella gegant per celebrar-ho. La fam accelerà les cullerades però el paladar que sempre ha volgut ser filòsof, notà el regust amarg, l'arròs s'havia passat i també la joventut. I quan veren que el marisc no hi era, sabien que la guerra acabava de començar.